

Πέρασε καὶ ὁλόκληρο τὸ καλοκαίρι· κόντευε πειὰ ὁ χειμῶνας καὶ ὁ ἄρχοντας πάντα τ' ἀνέβαλλε.

Ὡς ποῦ στὸ τέλος, ἓνα δειλινό, μολητεύτηκε πῶς ὁ μεγελοσιάνος ἔγιν' ἀφαντος. Ἐχάθηκε ἀπὸ τὴν Προῦσα! Ἄφινε τὴν ἄμοιρη Κατίνα στὴν ὁμίχλη τῆς ντροπῆς, στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι τῆς κακογλωσσιᾶς, ἔρημη καὶ δυστυχισμένη!

Ἡ μαύρη εἰδήσι-γοργόφτερο κοράκι — ἔτ' ὕπησε σὰν καμπάνα νεκρική· στοῦ Γέροντα τὴν ἀκοή!

Κίνησε ἄτακτα τὰ χέρια, σὰν νὰ προσπαθοῦσε ν' ἀποδιώξῃ ἀπ' τὸ μέτωπό του, ἀπ' τὸ μέτωπο τῆς λατρευμένης του τὸν φοβερό τὸν κεραυνό· ἀνοίγοσφάλιζε τὰ χεῖλη, κἄτι θέλησε νὰ πῇ, κἄτι νὰ ξεστομίσῃ σὰν κατάρα... σὰν συγχώριο κι' ἔπεσε χάμω κι' ἐξεψύχησε...

Μὴν ἴδια ὥρα ἔμαθε τῆς дуὶ φοικτῆς εἰδήσεις ἡ πανέρημη Κατίνα. Ἀνοίξε τὰ μάτια ἄγρια, τρομακτικά, σὰν νὰ μὴν ἔκουε καὶ νὰ μὴν ἔβλεπε, κῦτταξε γύρω της ὅλα σὰν ξένη, περιχύθηκε στὴν ὄψι τῆς τὸ δηλητήριο τοῦ πιὸ ἀγρίου πόνου, κι' ἔχασε γιὰ πάντα πειὰ τὸ λογικό!

Ἐχάθη· ὁ Ἥλιος τῆς χρυσῆς αὐγῆς ὀπίσω ἀπὸ μαῦρα σύννεφα, πυκνά! Οὔτε σχισμάδα! Στ' ἄγριο τοῦ Στοχασμοῦ σκοτάδι ψηλαφητὰ διαβαίνει καὶ παραπατεῖ τυφλὸς διαβάτης: ἡ ὕλική μονάχα αἰσθῆσι!

Πέρασαν χρόνια.

Ἡ φτώχεια ἀποτελείωσε τὸ ἠθικὸ μαρτύριο τῆς Κατίνας. Σέρνεται τρελλή· στοὺς δρόμους.

Ὁ Σταῦρος, νοικοκύρης μὲ δυὸ - τρία ἄγγελουδία γύρω σου, ἤθελε νὰ κατοικήσῃ· στὸ λησμονημένο πατρικὸ του σπῆτι, στὴν παλῆα τῆς κακότητος Κατίνας γειτονιά!

Ἐκεῖνη δὲν γνωρίζει πειὰ κανένα. Κλείσανε τὰ ψυχικά της μάτια γιὰ τὸν κόσμον ὅλον.

Δὲν γνωρίζει τίποτα! Ἐχασε καὶ τὸ σπῆτι

τῆς ἀκόμη καὶ ξενυχτᾷ στῆς ἀγκωνίης τοῦ δρόμου ἔρημη, οὐρλίζοντας!

Τίποτα δὲν γνωρίζει! Μόνο ἓνα φιλικὸ κατῶφλι ξύλινο μὲς ἐστὶ τρισκοτιδὸ τῆς τὸ ἀπέραντο κἄποτε διακρίνει... καὶ μὲς ἔστ' ἡσυχὴ παραρροσίνη τῆς, ὅταν βουρκώνῃ ἡ καρδιά της ἀπὸ ἀγνώστο κι' ἀκκατανόητο γι' αὐτὴ καῦμό, σέρνει τὸ σκέλεθρό της μ' ἀγωνία καὶ ἀποκοιμίζεται μὲ ἐμπιστοσύνη καὶ παράπονο, θαρρεῖς, ἐπάνωτου.

Εἶναι τὸ σκαλοπάτι τοῦ σπητιοῦ τοῦ Σταύρου! Ὅλα συγχίσθησαν ἐστὶ στοχασμὸ τῆς! Ὅλα τὰ λησμονήσῃ! Μόνο τὸ Σταῦρον ξεχωρίζει... Κι' ὅταν ἡ πείνα σχίξῃ χωρὶς οἶκτο τὰ κατὰξήρᾳ τῆς σπλάχνῃ καὶ κἄνεις δὲν τὴν φωνάζῃ νὰ τοῦ κουβαλήσῃ δροσερὸ νερό, παραφυλάει κἄπου, σὲ κἄμμιᾳ γωνιά τὸ πέρασμα τοῦ Σταύρου, κι' ἡσυχᾶ, βαρεῖα — βαρεῖα ἀπλώνει μ' ἓνα σπικράχμι ἀνέκφραστο τὸ χέρι της χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ, κι' ἐκεῖνος, δίχως νὰ μιλήσῃ, σπλαχνικός, τῆς δίνει κἄτι καὶ διαβαίνει...

Σὲ ἄλλο γάνεται κ' ἐκεῖνη κάτω ἀπὸ κἄμμιᾳ καμάρα ἢ μὲς σὲ κανένα σταῦλον ἢ σὲ κἄποιο ἄγριο ὑπόγειον νὰ κοιμηθῇ.

Οὔτε γελᾷ, οὔτε μιλεῖ, οὔτε θαυροῦζει.

Μόνο τὰ δυὸ τῆς χεῖλη, τραβηγμέν' ἀπότομα στῆς ἄκρας, δείχνουν τὸ ἀποτρόπαιον τὸ στόμα τῆς, κηλιδωμένο μὲ καμπόσα σαπισμένα δόντια, ἀγριώτερον καὶ φοβερώτερον!

Θαρρῶ ἀκόμη πῶς τὴν βλέπω ἄγρια, ἀνίσθητη, βωβή, δυστυχισμένη!

Ἡ πρώτη θαλπερὴ ἀκτίνα τοῦ Ἀπρίλη, τὸ πρῶτον φίλημα τοῦ Ἥλιου θὰ ἔξεμουδιάσῃ τὰ φτερά τῆς κοιμισμένης νυχτερίδας· θὰ στεγνώσῃ κάθε μούχλα καὶ θὰ ξαναζήσῃ ἡ ληθαργωμένη Φύσι. Μὰ ἡ ἄμοιρη Κατίνα δὲν θάχῃ ζυπηνημό!

Ὁ ὕπνος τῆς θάνατι αἰώνιος καὶ ἡ νύκτα τῆς παντοτεινῆς!

Ἀλλοίμονο!

ΣΙΒΥΛΛΑ

